

THE NEW YORK
TIMES
ÇOKSATANI

NORMAL İNSANLAR

ROMAN

SALLY ROONEY

9. BASKI
Çeviri: EMRAH SERDAN

♥ can
çağdaş

SALLY ROONEY

NORMAL
İNSANLAR

Can Çağdaş

Normal İnsanlar, Sally Rooney

İngilizce aslından çeviren: Emrah Serdan

Normal People

İlk baskı (çeviriye kaynak alınan basım): Faber&Faber, 2018

© 2018, Sally Rooney

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları The Wylie Agency (UK) Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2019

9. basım: Ocak 2021, İstanbul

Bu kitabın 9. baskısı 6000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak illüstrasyonu: Molly Bounds

Kapak uygulama: Furkan Pehlivan / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: BPC Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No:17/1 Oda:1

Esenyurt, İstanbul

Sertifika No: 48745

ISBN 978-975-07-4117-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Kat: 8, 34398,

Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750741173

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

SALLY ROONEY

NORMAL
İNSANLAR

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Emrah Serdan

SALLY ROONEY, 1991'de İrlanda, Castlebar'da doğdu. Dublin Trinity Üniversitesi'nde edebiyat eğitimi alan Rooney, aynı üniversitede siyaset bilimi alanında yüksek lisans eğitimine başladı ama bitirmedi. Onun yerine derecesini Amerikan Edebiyatı alanında aldı. Yazar olmadan önce restoran işletmeciliği yapan yazarın ilk romanı *Arkadaşlarla Sohbetler* 2017'de yayımlandı. Tüm dünyada yankı uyandıran ve büyük başarı yakalayan *Normal İnsanlar* ikinci romanıdır. Yazar Dublin'de yaşamaktadır.

EMRAH SERDAN, 1986'da Şişli'de doğdu. İstanbul Bilgi Üniversitesi Karşılaştırmalı Edebiyat Bölümü'nden mezun olduktan sonra Oxford Üniversitesi'nde İngiliz ve Dünya Edebiyatı üzerine yüksek lisans yaptı. Edebiyat dersleri vermekte, editörlük ve çevirmenlik faaliyetlerini sürdürmektedir.

“Yerinde bir tabirle başkalaşım adı verilen, zihin yapısında meydana gelen değişimin ardındaki sırlardan bir tanesi de, bir başkası üzerimizde olmadık bir etki yaratmadığı ve bizi gözlerimizi açmaya zorlamadığı müddetçe yerin de göğün de çoğumuza herhangi bir şey açığa vurmadığıdır.”

George Eliot, *Daniel Deronda*

Ocak 2011

Connell kapıyı çaldığında Marianne açıyor. Okul üniforması hâlâ üzerinde ama kazağını çıkarmış, o yüzden yalnız bluz ve etek var üzerinde. Ayakkabıları da yok, uzun çoraplarıyla geziyor.

Ha, selam, diyor Connell.

Girsene.

Marianne arkasını dönüyor ve koridorda ilerliyor. Kapıyı arkasından kapatıp peşinden gidiyor Connell. Mutfakta birkaç adım ötede Connell'in annesi Lorraine lastik eldivenlerini çıkarmakla meşgul. Marianne tezgâha sığıyor, içinde çay kaşığı bıraktığı krem çikolata kavanozunu alıyor.

Marianne bugün hazırlık sınavı sonuçlarını aldığını-zı anlatıyordu, diyor Lorraine.

Edebiyatinkini aldık, diyor Connell. Ayrı ayrı gelecekler. Çıksak mı hadi?

Lorraine lastik eldivenleri dikkatle katlıyor ve lava-bonun altındaki yerine koyuyor. Sonra saçlarını çözüyor. Bu kısmı arabada da yapabilirdi gibi geliyor Connell'a.

Duydum ki sınavın iyi geçmiş, diyor annesi.

Sınıf birincisi oldu, diyor Marianne.

Evet, diyor Connell. Marianne de iyi not aldı. Gidelim mi artık?

Lorraine önlüğünü çözerken birden duruyor.

Acelemiz mi vardı, diyor.

Connell ellerini cebine sokuyor, asabiyetle iç çekekken durduruyor kendini, ama sert bir nefes alarak durduruyor, bu yüzden de yine iç çekmiş gibi oluyor.

Yukarı çıkıp kurutucuyu boşaltayım, diyor Lorraine. Sonra çıkarız. Olur mu?

Bir şey demiyor Connell, yalnız başını eğiyor Lorraine odadan çıkarken.

Alır mısın biraz? diyor Marianne.

Krem çikolata kavanozunu uzatıyor. Ellerini iyice ceplerine sokuyor Connell, sanki tüm bedenini ceplerine sokmak istermiş gibi.

Yok, sağ ol, diyor.

Fransızca sonuçlarını aldın mı bugün?

Dün geldi.

Sırtını buzdolabına verip Marianne'in kaşığı yalamasını izliyor. Okulda Marianne'le birbirlerini tanıyamış gibi yapıyorlar. Marianne'in özel yolu olan beyaz köşkte yaşadığı, Connell'in annesinin temizlikçi olduğu biliniyor ama kimsenin bu gerçekler arasındaki özel ilişkiden haberi yok.

Al almışım, diyor Connell. Almancadan ne aldın?

Al, diyor Marianne. Hava mı atıyorsun?

Altı yüz alacaksın, değil mi?

Omuzlarını silkiyor Marianne. Sen alırsın kesin, diyor. Sen benden akıllısın sonuçta.

Hiç canını sıkma. Ben herkesten akıllıyım.

Marianne sırtıyor şimdi. Okuldakileri küçümsediğini asla gizlemiyor. Hiç arkadaşı yok, öğle teneffüsünü roman okuyarak tek başına geçiriyor. Çoğu açık açık nefret ediyor ondan. Marianne on üç yaşındayken babası ölmüş, onun hakkında da akıl hastası gibi bir şeyler söylendiğini duymuştu Connell. Okuldaki en akıllı insan ol-

duđu dođru. Onunla böyle bař bařa kalmak hořuna gitmiyorsa da, bir yandan onu etkileyecek řeyler söylemem nasıl olurdu, diye de dűřünmeden edemiyor.

Edebiyatta sınıf birincisi değilsin ama, diyor ona Connell.

Aldırışsız, diliyle dişlerini temizliyor Marianne.

Belki beni azıcık ittirsen fena olmaz Connell, diyor.

Connell kulaklarının kızardığını hissediyor. Marianne muhtemelen sadece dűřüncesiz, bir řey ima ettiği yok, ediyorsa da yalnızca onu dolaylı yoldan aşağılamak için, çünkü ne de olsa kendisi okulda bir tiksinti nesnesi olarak biliniyor. Kalın tabanlı çirkin ayakkabılar giyiyor, makyaj yapmıyor. İnsanlar bacaklarını tıraş etmediğini de söylüyorlar. Connell, bir keresinde Marianne'in kafeteryada üzerine çikolatalı dondurma dűktüğünü duymuştu; kızlar tuvaletine gidip bluzunu çıkardığını ve lavaboda yıkadığını. Herkes biliyor bu hikâyeyi, duymayan kalmadı. İstese, Connell'a göstere göstere merhaba diyebilirdi okulda. Öğleden sonra görüşürüz, diyebilirdi herkesin önünde. Hiç şüphesiz Connell'ı rahatsız bir durumda bırakırdı ki normalde Marianne'in hoşuna gidecek bir řey bu. Yine de hiç yapmadı.

Bugün Miss Neary'yle ne konuşuyordunuz? diyor Marianne.

Ha. Hiç. Bilmem. Sınavlar işte.

Marianne kavanozun içindeki kaşıkla oynuyor.

Sana yazıyor mu o kadın? diyor Marianne.

Connell kaşıkla oynamasını izliyor. Kulakları hâlâ kıpkırmızı, hissedebiliyor.

Niçin öyle söyledin? diyor.

Tanrım, onunla ilişkiniz falan mı var yoksa?

Ne alaka, yok. Bu konuda şaka yapmak çok mu hoşuna gitti?

Pardon, diyor Marianne.

Gözlerinde odaklanmış bir ifade var, Connell'ın gözlerinden içeri, kafasının ardına bakıyormuş gibi.

Haklısın, komik değil, diyor sonra. Özür dilerim.

Connell başını eğiyor, bir süre etrafı seyrediyor, ayak-kabısının ucunu fayansların arasındaki çizgiye sokuyor.

Bazen yanımda bir acayip davranıyor gibi hissediyorum, diyor. Ama kimselere söylemem bunu.

Derste bile sana cilve yapıyor bence.

Gerçekten öyle mi dersin?

Marianne başını sallıyor. Connell boynunu sıvazlıyor. Miss Neary ekonomi öğretmeni. Connell'ın ona sözümona hisleri okulda herkesin dilinde. Bazıları onu Facebook'ta eklemeye çalıştığını bile söylüyor ki böyle bir şey yapmadı, yapmaz da. Açıkçası ne bir şey yapıyor ne de ona bir şey söylüyor, asıl o sesini çıkarmadan otururken ona bir şeyler yapan ve söyleyen kadının kendisi. Miss Neary bazen dersten sonra kalmasını isteyip ona hayatı hakkında sorular soruyor; bir keresinde kravatının düğümüne dokunmuştu da. Kadının kendisine nasıl davrandığını kimseye anlatamaz çünkü hava atmaya çalıştığını düşüneceklerdir. Ders sırasında anlatılanlara kafasını veremeyecek kadar utanç ve sıkıntı duyuyor, öylece oturup önündeki çubuk grafikler birbirine geçene kadar boş boş ders kitabını seyrediyor.

Herkes ondan hoşlandığımı falan söyleyip duruyor, diyor Connell. Hiç öyle değil aslında. O bana öyle davrandığında karşılık verdiğimi düşünüyor musun?

Gördüğüm kadarıyla hayır.

Farkında olmadan avuçlarını okul gömleğine siliyor Connell. Miss Neary'den hoşlandığından herkes öyle emin ki artık kendi içgüdülerinden şüphe ediyor. Ya kendi algısının ötesinde ya da ardında bir yerde gerçekten arzuluyorsa bu kadını? Arzunun nasıl bir his olduğunu tam olarak biliyor sayılmaz. Ne zaman seks yapacak olsa

o kadar stres duyuyor ki neredeyse hiç keyif almıyor, bu da onu kendisiyle alakalı bir sorun olduğu, kadınlara yakınlaşamadığı, gelişimsel bir bozukluğu olduğu konusunda şüphelenmeye sevk ediyor. Sonrasında yattığı yerde şunu düşünüyor: O kadar nefret ettim ki resmen midem bulanıyor. Kendisi böyle biri mi acaba? Miss Neary masasının önünde eğildiğinde hissettiği mide bulantısı, cinsel heyecanı hissetme biçimi mi? Nereden bilebilir ki?

İstersen senin yerine Mr. Lyons'a giderim, diyor Marianne. Bana bir şeyler anlattığını söylemem, kendimin fark ettiğini söylerim.

Hey Tanrım, sakın ha. Bu konuda kimseye bir şey söyleme, tamam mı?

İyi, tamam.

Ciddi mi değil mi anlamak için yüzüne bakıyor Connell, sonra başını eğerek onu onaylıyor.

Sana bu şekilde davranması senin suçun değil, diyor Marianne. Sen kötü bir şey yapmıyorsun ki.

Connell sessizce, O halde neden herkes ondan hoşlandığımı düşünüyor? diyor.

Belki seninle konuştuğunda yüzün kızardığı için. Gerçi her şeye kızarıyorsun sen, yüzünün renginden dolaşay.

Kısa, keyifsiz bir kahkaha atıyor Connell. Sağ ol, diyor.

Öyle ama.

Evet, farkındayım.

Şu an da kızarıyorsun bu arada, diyor Marianne.

Connell gözlerini yumuyor, dilini damağına yapıştıırıyor. Marianne'in güldüğünü duyabiliyor.

İnsanlara karşı neden bu kadar katısin? diyor.

Katı falan değilim. Kızarman da umurumda değil, kimseye de söylemem.

Kimseye söylememen sana istediğini söyleme hakkını vermiyor.

Peki, diyor Marianne. Pardon.

Connell arkasını dönüp pencereden bahçeye bakıyor. Bahçeden çok bir “avlu” sayılır aslında. Bir tenis kortu, taştan bir kadın heykeli var. “Avlu”ya bakıyor ve yüzünü pencerenin serin nefesine doğru yaklaştırıyor. İnsanlar Marianne’in bluzunu lavaboda yıkaması olayını anlatırlarken komikmiş gibi davranıyorlar ama Connell işin aslının başka türlü olduğunu düşünüyor. Marianne okulda kimseyle beraber olmadı, kimse onun kıyafetlerini çıkardığını görmedi, erkeklerden mi kızlardan mı hoşlandığını bile bilen yok, kimseye söylemiyor. İnsanlar bu konuda ona içerliyor; Connell’a göre hikâyeyi anlatıp durmalarının nedeni bu, görmelerine izin verilmeyen bir şeye aval aval bakabilmek için.

Seninle kavga etmek istemiyorum, diyor Marianne.

Etmiyoruz ki.

Benden muhtemelen nefret ediyorsun, biliyorum, ama aslında benimle bir sen konuşuyorsun.

Senden nefret ettiğimi söylemedim ki, diyor.

Bu laf dikkatini çekmiş olmalı ki başını kaldırıyor Marianne. Connell, şaşkın, bakışlarını çevirdiği yerden ayırıyor ama gözücuyla Marianne’in kendisini izlediğini görüyor. Marianne’le konuştuklarında, aralarında mutlak bir mahremiyet hissi olduğunu hissediyor. Ona her şeyi, en tuhaf şeyleri bile anlatabileceğini, Marianne’in laflarını kimseye yetiştirmeyeceğini biliyor. Onunla yalnız kalmak, bir kapıyı açıp normal hayatı terk etmeye ve kapıyı arkasından kapatmaya benziyor. Ürküyor ondan, aslında Marianne epey rahat biri sayılır, yine de elinde olmadan yanında şaşkın davranmasından, normalde söylemeyeceği şeyleri söylememesinden dolayı Connell onunla olmaktan korkuyor.

Birkaç hafta önce holde Lorraine'i beklerken Marianne bornozuyla aşağı inmişti. Sıradan beyaz bir bornozdu, normal bir şekilde bağlamıştı. Saçları ıslaktı, yüzü krem sürülmüş gibi parlıyordu. Connell'ı gördüğünde merdivende bir an duraksamış ve demişti ki: Burada olduğunu bilmiyordum, pardon. Telaşa kapılmış bir hali vardı belki ama öyle aşırı da değil. Sonra da odasına dönmüştü. O gittikten sonra Connell holde beklemişti. Biliyordu ki giyiniyordu odasında; aşağı indiğinde üzerindeki kıyafetler de kendisini holde gördükten sonra giymeyi seçtiği kıyafetler olacaktı. Her neyse, zaten Marianne tekrar gözükeneye kadar Lorraine'in işi çoktan bittiğinden onun ne giydiğini görememişti. Çok da umurunda olduğundan değildi. Okulda bundan kimseye bahsetmemişti tabii, ne Marianne'i bornozuyla gördüğünü ne onun telaşa kapıldığını; kimseyi ilgilendirmezdi bu durum.

Biliyor musun senden hoşlanıyorum, diyor Marianne.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemiyor Connell; sonra aralarındaki mahremiyet hissi öyle şiddetleniyor ki neredeyse yüzünde ve gövdesinde fiziksel bir baskı hissediyor. Sonra Lorraine boynuna kaşkolunu bağlayarak mutfığa dönüyor. Açık olmasına karşın yine de kapıyı hafifçe tıklıyor.

Hazır mısınız? diyor.

Evet, diyor Connell.

Her şey için sağ ol, Lorraine, diyor Marianne. Haftaya görüşürüz.

Connell çoktan mutfaktan dışarı doğru yürürken annesi arkasından diyor ki: İnsan bir hoşça kal der, değil mi ama? Omzunun üzerinden bakmak için dönüyor ama Marianne'le göz göze gelemediğini fark ediyor, onun yerine yere doğru konuşuyor. Tamam, hadi görüşürüz, diyor. Cevabı beklemiyor.

Arabada annesi emniyet kemerini takıp başını sallı-

yor. Biraz daha nazik olsan ya, diyor. Okulda da rahat bırakmıyorlar kızcağızı.

Anahtarı kantağına sokup dikiz aynasına bakıyor Connell. Naziğim ben, diyor.

Çok hassas bir kız aslında, diyor Lorraine.

Başka bir şey konuşabilir miyiz?

Lorraine yüzünü buruşturuyor. Connell ön camdan dışarı bakıp, görmemiş gibi davranıyor.

Üç Hafta Sonra (ŞUBAT 2011)

Tuvalet masasına oturmuş, aynada yüzünü seyrediyor. Yanakları ve çenesi civarında hatları belirsiz. Yüzü teknolojik bir cihaz, gözleriye kırpışan iki imleç gibi. Ya da ayın titrek, çarpık bir şeyin üzerindeki yansımasına benziyor. Her şeyi aynı anda ifade ediyor ki bu hiçbir şey ifade etmemekten farksız. Akşam için makyaj yapmak, karara varıyor ki, utanç verici olacak. Gözlerini kendisinden ayırmadan, parmağını açık bir şeffaf dudak merhemi kabına daldırıp dudaklarına sürüyor.

Aşağıda, paltosunu askısından aldığı sırada ağabeyi Alan oturma odasından çıkıyor.

Nereye? diyor Alan.

Dışarı.

Dışarı dediğin neresi?

Kollarını paltosundan içeri sokup yakasını düzeltiyor Marianne. Gergin hissediyor şimdi; sessizliğinin te reddütten çok küstahlık ifade ettiğini umuyor.

Öyle işte, yürüyüşe, diyor.

Alan kapının önüne dikiliyor.

Arkadaşlarıyla buluşmaya çıkmadığını biliyorum, diyor. Çünkü hiç arkadaşın yok, yalan mı?

Hayır, yok.

Uysal bir gülümseme iliştiriyor yüzüne Marianne,

bu gülümsemenin ağabeyini yatıştıracağını ve kapının önünden çekileceğini umuyor. Bunu yapmak yerine Alan soruyor: Ne diye öyle bakıyorsun?

Nasıl? diyor.

Yüzündeki o tuhaf gülümseme.

Sonra taklit ediyor onu, dişlerini göstererek çirkin çirkin sırtıyor. Gülümsüyor olsa da canlandırışındaki zorlama ve abartı öfkeli görünmesine neden oluyor.

Arkadaşın olmadığı için memnun musun? diyor.

Değilim.

Gülümsemesini bozmadan geriye iki adım atıyor Marianne, sonra dönüp mutfağa doğru yürüyor. Mutfakta bahçeye açılan bir kapı var. Alan peşinden geliyor. Kolundan çekip, kapıdan geri çeviriyor onu. Marianne dişlerinin kenetlendiğini hissediyor. Alan'ın parmakları palatosunun altında kolunu sıkıştırıyor.

Gidip anneme söyleyeyim deme sakın, yoksa, diyor Alan.

Yok, diyor Marianne, söylemem. Çıkıp biraz yürüyeceğim sadece. Teşekkürler.

Alan kolunu bırakınca bahçe kapısından çıkıyor, ardından kapatıyor. Dışarıda hava birden çok soğuk geliyor Marianne'e, dişleri takırdamaya başlıyor. Evin etrafından dolaşiyor, özel yolu geçip sokağa iniyor. Alan'ın sıkıldığı kolu zonkluyor. Cebinden telefonunu çıkarıp mesaj yazmaya başlıyor, sürekli yanlış tuşlara basıyor, siliyor ve yeniden yazıyor. Nihayet gönderiyor: Geliyorum. Telefonu cebine koyamadan cevap geliyor: Tamamdır görüşürüz.

Geçen dönemin sonunda okulun futbol takımı bir turnuvada finale kalmış, o sınıftaki tüm öğrenciler son üç dersten izinli sayılıp maça gönderilmişti. Marianne ilk defa seyreliyordu takımı. Spora ilgisizdi; beden dersi

onda kaygı uyandırırđı. Maça giderken serviste kulaklığını takıp m¼zik dinledi, kimse onunla konuşmadı. Dışarıda: siyah inekler, yeşil çayırar, kahverengi damlı beyaz evler. Futbol takımındakiler otob¼s¼n¼ üst katında toplanmış su içiyorlar, moral vermek için birbirlerinin sırtına şaplaklar atıyorlardı. Marianne gerçek hayatın çok uzakta bir yerde olduğu ve onsuz gerçekteştiği hissine kapılmıştı; yerini öğrenebilecek, bir parçası olabilecek miydi, bilmiyordu. Okuldayken bu hisse sık sık kapıldığı olurdu ama bu hisse gerçek hayatın nasıl gör¼nd¼đ¼ne ya da ne hissettirdiğine dair kesin bir gör¼nt¼ eşlik etmezdi. Tek bildiği, gerçek hayat başladığında, artık onu hayal etmesine gerek kalmayacağıydı.

Maç boyunca hava açıldı. Saha kenarında durup tezah¼rat yapmaları için maça getirilmişlerdi. Karen ve diğer kızlarla birlikte kalenin yakınında duruyordu Marianne. Kendisi dışında herkes okul tezah¼ratlarını ezberle biliyor gibiydi; daha önce hiç duymamıştı sözlerini. Devre arasında skor h¼l¼ sıfır sıfırdı, Miss Keaney herkese meyve suyu ve enerji barları dağıttı. İkinci yarıda takımlar yer değiştirdi; okulun forvetleri Marianne'in durduğu yerde oynamaya başladılar. Connell Waldron santrfordu. Parlak beyaz şortu, arkasında dokuz yazan formasıyla görebiliyordu onu. Sağlam ve dik bir duruşu vardı, sahadaki diğer oyunculara kıyasla öne çıkıyordu. Bedeni fırçayla çizilmiş uzun ve zarif bir çizgiye benziyordu. Top kendi taraflarına geldiğinde biraz koşuşturuyor, en fazla bir elini havaya kaldırıyordu, sonra yine olduğu yerde bekleme-ye devam ediyordu. Onu izlemek keyifliydi; Marianne, Connell'in nerede durduğunu bildiğini ya da önemsemediğini sanmıyordu. Bir gün dersten sonra onu seyrettiğini söylediğinde Connell ona gülecek, tuhafsın, diyecekti.

Yetmişinci dakikada Aidan Kennedy topu sahanın sol kanadına getirdi ve Connell'a pas verdi; Connell pe-

naltı çizgisinden şut çaktı ve top defans oyuncularının üzerinden geçerek ağlarla buluştu. Herkes çılgılığı bastı, Marianne bile; Karen kolunu Marianne'in beline dolayıp sıktı. Hep birlikte seviniyorlardı; aralarındaki sıradan sosyal ilişkiler büyülü bir şekilde erimiş gibiydi. Miss Keaney ıslık çalıyor, durduğu yerde tepiniyordu. Connell ve Aiden, uzun zaman sonra kavuşan iki kardeş gibi kucaklaştılar. Connell güzel çocuktuktu. Marianne onu birisiyle seks yaparken görmeyi ne kadar istediğini fark etti; kendisi olması gerekmiyordu, herhangi biri de olabilirdi. Onu seyretmek bile yeterince güzeldi. Marianne kendisini okuldaki diğer insanlardan daha farklı, daha garip yapanın bu düşünceler olduğunu biliyordu.

Marianne'in sınıf arkadaşlarının tümü okulu çok seviyor, normal buluyor. Her gün aynı üniformayı giymek, keyfi kurallara daima uymak, uygunsuz davranışlar tespit edilmek üzere sürekli izlenmek ve takip edilmek, bunlar onlar için normal şeyler. Okulda baskı gördüklerini hissetmiyorlar. Geçen yıl tarih öğretmeni Mr. Kerrigan onu derste camdan bakarken yakalamış, sınıftaki kimse Marianne'i savunmayınca öğretmenle bağışmışlardı. Her sabah bir kostüm giyip tüm gün kocaman bir binada oradan oraya güdülürken, bir de gözlerini istediği yere hareket ettirememesi, göz hareketlerinin bile okul kurallarının yetki alanına girmesi resmen akıl almaz geliyordu Marianne'e. Camdan dışarı bakıp hayaller kurarsan bir şey öğrenemezsin, demişti Mr. Kerrigan. Çoktan tepesi atmış olan Marianne ise cevabı yapıştırmıştı: Hiç kendinizi kandırmayın, benim sizden öğrenecek bir şeyim yok.

Connell geçenlerde bu olayı hatırladığını söylemişti. Başta Marianne'in Mr. Kerrigan'a sert çıktığını düşünmüştü, neticede kadın hocalar arasında makul olanlardan biri sayılırdı. Ama söylediklerini de anlıyorum, diye eklemişti Connell. Okulda biraz hapsedilmiş hissettiği-

ni, bunu anlıyorum. Camdan dışarı bakmana izin ver-meliydi, bence de öyle. Kimseye bir zararın yoktu ki.

O gün mutfakta ondan hoşlandığını söyledikten sonra Connell evlerine daha sık gelmeye başlamıştı. An-nesini almak için erken gelip oturma odasında pek bir şey söylemeden bekler ya da şöminenin önünde, elleri cebinde, dururdu. Marianne niçin geldiğini hiç sormazdı. Biraz konuşurlardı ya da Marianne konuşur, Connell başını sallardı. Connell *Komünist Manifesto*'yu okumasını önermişti, beğeneceğini düşünüyordu; unutmamasın diye kitabın adını yazmak istemişti. *Komünist Manifesto*'nun ne olduğunu biliyorum, demişti Marianne. Omuz silkmişti Connell; peki. Sonra, gülümseyerek, eklemişti: Bana üstünlük taslamaya çalışıyorsun ama, yani, sen de daha okumamışsın bile. Böyle söyleyince gülmüştü Marianne; o gülünce Connell da gülmüştü. Gülerken birbirlerine bakamıyorlardı; ya odanın köşelerine ya da ayaklarına bakıyorlardı.

Connell onun okul hakkındaki hislerini anlıyor gi-biydi; fikirlerini duymayı sevdiğini söylüyordu. Derste yeterince duyuyorsun ya, dedi Marianne. Connell ciddi bir sesle cevapladı: Derste farklı davranıyorsun, aslında öyle biri değilsin sen. Marianne'in birinden diğerine zah-metsizce geçtiği bir dizi kimliği olduğunu düşünüyor gi-biydi. Bu şaşırttı Marianne'i, çünkü genelde ne yapsa ya da ne söylese aynı kalan tek bir kimliğin içinde hapsoldü-ğünü hissedirdi. Geçmişte denemek amacıyla farklı biri olmaya çalışmış, ama becerememişti. Connell'la durum farklıysa bu farklılık onun kendi içinde, kişiliğinde değil aralarındaki ilişkide, dinamikteydi. Bazen Connell'ı gül-dürürdü, diğer zamanlardaysa ketum, anlaşılmasız biri bu-lurdu karşısında; o gittikten sonra Marianne heyecan ve endişe duyar, hem hayat dolu, hem de tamamen bitkin hissedirdi.

Connell ve Marianne, İrlanda'nın küçük bir şehrinde yaşayan, aynı okula giden iki genç. Connell okulun en popüler ve başarılı öğrencilerindenken Marianne içedönük, sevilmeyen, hatta dışlanan bir tip. İkili bir gün sohbet etmeye başlar ve bu sohbet giderek uzar, ikisinin de hayatını değiştirecek bir ilişkiye dönüşür.

Normal İnsanlar arkadaşlık, karşılıklı çekim ve aşk üzerine bir roman. Sally

Rooney lise yıllarından üniversiteye uzanan bir ilişkinin kaydını tutuyor; toplumda yer edinme ve özgürleşme mücadelesi veren, birbirlerinden asla ayrı kalamayan, ancak sevmek için de çetin sınavlar vermek zorunda kalan iki gencin hikâyesiyle bir kuşağı temsil ediyor.

BRITISH BOOK AWARDS

YILIN KİTABI VE YILIN ROMANI ÖDÜLÜ

AN POST IRISH YILIN ROMANI ÖDÜLÜ

2018 COSTA EN İYİ ROMAN ÖDÜLÜ

2018 BOOKER ÖDÜLÜ ADAYI

2019 WOMEN'S PRIZE FOR FICTION ADAYI

"Normal İnsanlar'ı elimden bırakamadım,
Sally Rooney bir cevher."

ELİF BATUMAN,
ECİNNİLER'İN YAZARI

"Ne kadar üvsem az. Doğal,
samimi, dokunaklı, yoğun ve
seksi bir kitap. Kezke ben yazmış
olsaydım."

JOJO MOYES

"Yıllardır okuduğum en iyi
genç yazar – hatta en iyi yazar."

OLIVIA LAING,
NEW STATESMAN

"Normal İnsanlar günümüzde genç
olmayı anlatmaktan fazlasını
yapıyor ve herhangi bir zamanda
genç ve aşık olmanın ne demek
olduğunu bize gösteriyor.
Geleceğimizin bir klasığı."

THE GUARDIAN

#aşk #tutku #arkadaşlık #ykuşağı #gençlik #depresyon #ilişkiler #aile

Kapak illüstrasyonu: Molly Bourds

can

canyayinlari.com | [f](#) | [B](#) | [t](#) canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-4117-2

9 789750 741173